

지금
죽으려
합니다

เดอะเชวอน

ภาพยนตร์สำหรับ
ผู้ที่โหยหาความตาย

"ถ้าฉันเธอก็ตายก่อน
ตายตรงนี้นะเลย"

"อีน...
ไม่ตายไม่ได้หรอกคะ"

"เริ่มจากเขียนจดหมายลาตาย
ของแต่ละคนทีละคนสิ"

"ไปกันครับ พวกเราไปตาย
ตามแผนตอนนี้เลย"

"ไร้สาระจริงๆ จะตาย
อย่างนี้มีความสุขเหรอ"

แสดงสดออนไลน์ : เชิญ นักร้อง นักแสดง พิธีกร และ

p/ccoli

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

เดอะเฮเวน

กาแฟสำหรับผู้ที่ไม่อยากความตาย

지금 죽으러 갑니다

ซอง แอฮยอน

เขียน

นิชชา กับ ภูสิริพงษ์

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ตอนแรกเธอคงก็เคยมุ่งมั่นพยายาม เธออ่านหนังสือดีทุกคืน

จนแสงไฟในห้องพี่ชายดับลงถึงจะนอนได้อย่างโล่งใจ

ยิ่งทุ่มเทกับการอ่านหนังสือมากเท่าไร ความหวังก็ยิ่งเพิ่มพูนตามเวลาที่ใช้ไป

เขารอคอยการสอบยิ่งกว่าเพื่อนคนอื่นๆ ด้วยซ้ำ

หลังจากนั้นความพยายามของเขาก็เริ่มฉาบฉวย

ผลการเรียนที่เคยอยู่ในระดับล่างถึงกลางขยับขึ้นไปเกือบถึงด้านบน

เขาคิดว่าถ้าเป็นแบบนี้ตัวเองจะได้รับการยอมรับ แต่เขาเข้าใจผิดไป

— ซองแอฮยอน

หนังสือคุณภาพ
โดยอนริบกรุ๊ป

เดอะเฮเวน คาเฟ่สำหรับผู้ที่โหยหาความตาย

지금 죽으러 갑니다

p/coco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิบาล (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

지금 죽으러 갑니다 (JI-GEUM JUG-BU-LEO GAB-NI-DA)

by 정해연 (Jeong Hai-yeon)

Copyright © Jeong Hai-yeon 2018

All rights reserved.

Originally published in Korea by Minumin Publishing Co., Ltd., Seoul in 2018.

Thai language copyright © Amarin Printing and Publishing PLC 2022

Thai translation edition is published by arrangement

with Jeong Hai-yeon c/o Minumin Publishing Co., Ltd. through Eric Yang Agency.

สงวนลิขสิทธิ์หนึ่งลือเล่งมิตตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มกราคม 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ของแฮยอน

เดอะเฮเวน คาเฟ่สำหรับผู้ที่โหยหาความตาย / ของแฮยอน ; เขียน; นัชชา กัมภูสิริพงษ์ แปล

จาก 지금 죽으러 갑니다.- กรุงเทพฯ: พิคโคโล อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2565.

(8), 312 หน้า.

1. นวนิยายเกาหลี. I. นัชชา กัมภูสิริพงษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

นว๕๑7

DDC 895.65

ISBN 978-616-18-4703-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการฝ่ายนิตยสาร สิรินันต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหารและบรรณาธิการ สุวรรณา พัฒนวิชัยอดุล • บรรณาธิการต้นฉบับ มินตรา อินทาวรัตน์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรภัทษณ์ ไหมดาด • ศิลปกรรม เกติพิบูล ไหมดาด

คอมพิวเตอร์ สุณิดา ภาวทรัพย์ • พิสูจน์อักษร ชรรพทิพย์ กักดีเตชากุล

ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

เดอะเฮเวน คาเฟ่สำหรับผู้ที่ไม่อยากหาความตาย ว่าด้วยเรื่องราวของผู้คนที่ล้นพบกับความเจ็บปวดในชีวิต และมีแผลเป็นจากเรื่องร้ายในอดีต จากปัญหาทางสภาพสังคมของเกาหลีใต้ที่ยังไม่มีแว่วว่าจะได้รับการแก้ไขให้หมดไป จึงตัดสินใจที่จะจบชีวิตตัวเองเพื่อให้หลุดพ้นจากการถูกสังคมเพิกเฉยและผลักไสออกนอกวงโคจร ด้วยการเลือกใช้บริการ 'เดอะเฮเวน' คาเฟ่ที่ให้บริการสำหรับคนที่สิ้นหวังในชีวิตมารวมตัวกันเพื่อเดินทางไปฆ่าตัวตาย

แม้ในหนังสือเล่มนี้จะมีเนื้อหาที่โหดร้าย มีดমন และหักมุมพอให้อรรถรส แต่สารที่ผู้เขียนต้องการจะบอกก็คือ หนึ่ง ไม่ว่าจะเกิดขึ้น สุดท้ายแล้วสิ่งที่จะช่วยชีวิตเราได้ก็คือ 'คน' ซึ่งในที่นี้อาจจะเป็นตัวเราเอง คนที่อยู่รายรอบ หรือใครก็ตามที่เราอาจจะไม่เคยรู้จักมาก่อน และสอง แม้ในโลกทุกวันนี้จะมีคนจำนวนไม่น้อยที่อยากตาย แต่มีไม่กี่คนที่ตายจริงๆ เพราะท้ายที่สุดเมื่อมนุษย์ต้องเผชิญหน้ากับความตายที่อยู่ใกล้แค่คืบ จากความอยากตาย ก็จะเปลี่ยนเป็นอยากมีชีวิตรอด...ด้วยสัญชาตญาณ

การอยากมีชีวิตอยู่ไม่ใช่เรื่องที่ผิด ทุกคนมีสิทธิ์เท่าเทียมใน
การมีลมหายใจ หลายครั้งหลายหนที่ผู้คนมักมองว่าคนที่อยากตาย
หรือตัดสินใจฆ่าตัวตาย หรือยอมจำนนต่อสังคม เป็นคนอ่อนแอ ทั้งที่
ความจริงแล้ว 'ระบบทางสังคม' และ 'คน' ต่างหากที่เป็นสาเหตุซึ่งทำให้เกิด
เหตุการณ์ที่ไม่มีใครอยากให้เกิด แม้กระทั่งตัวผู้ที่ต้องการฆ่าตัวตาย
เองก็ตาม

มนุษย์ไม่ได้ถูกออกแบบมาให้เป็นสิ่งมีชีวิตที่อ่อนแอ แต่มีบ้าง
ที่อ่อนไหว ตรงกันข้าม มนุษย์มีสัญชาตญาณของการเอาตัวรอดอยู่
เต็มเปี่ยม เพราะฉะนั้นอย่าปล่อยให้ 'ใคร' หรือ 'ระบบ' มาตัดสินเราว่า
ควรหรือไม่ควรที่จะมีลมหายใจต่อ

ก็ชีวิตมีคุณค่ามากกว่านั้นไม่ใช่หรือ

piccolo

สารบัญ

ตาย

ไม่เกิดมาคงจะดีกว่า	— 2
ในอีกด้านหนึ่ง (1)	— 30
เหล่าคนที่เชื่อในสรวงสวรรค์	— 33
ในอีกด้านหนึ่ง (2)	— 59
ทุกคนต่างมีเหตุผลที่จะตาย	— 61
ในอีกด้านหนึ่ง (3)	— 86
เมฆหมอก	— 88
ในอีกด้านหนึ่ง (4)	— 113
เข้าวันสุดท้าย	— 115
ในอีกด้านหนึ่ง (5)	— 140
หลบหนี	— 143
ในอีกด้านหนึ่ง (6)	— 165
อย่างไรก็อย่ากรอด	— 168
ในอีกด้านหนึ่ง (7)	— 192
การช่วยเหลือ	— 194

อยู่

รู้แล้ว แต่เข้าใจไม่พอ — 220

ถึงไม่รู้ ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยน — 245

ในอีกด้านหนึ่ง (8) — 261

ทุกอย่างเปลี่ยนไป แต่ไม่มีใครเปลี่ยนแปลง — 288

จากผู้แปล — 308

เกี่ยวกับผู้เขียน — 310

เกี่ยวกับผู้แปล — 311

ต า ย

ไม่เกิดมาคงจะดีกว่า

หากลองย้อนนึกดู ในชีวิตนี้เขาไม่เคยรู้สึกแม้แต่ครั้งเดียวเลยว่าจะต้องมีชีวิตอยู่ให้ได้ แถมยังเคยมีชีวิตอยู่เพื่อรอวันตายราวกับเกิดมาภายใต้โองการแห่งความตายจากพระเจ้า แท้จริงมักจะตั้งคำถามกับคนรอบตัวอยู่บ่อยครั้ง

ความทรงจำแรกของคุณคืออะไรครับ

แน่นอนว่ามนุษย์คงจะมีความทรงจำแรกที่แตกต่างกันตามหน่วยชั่วโมง นาที และวินาทียามแรกเกิด ทว่าไม่มีใครเอ่ยคำตอบที่กระเจ่างชัดเจนออกมา ผู้คนมักจะนึกย้อนความทรงจำ หวนดูอดีต เหลือกตาขณะครุ่นคิดจนเห็นแต่ตาขาว แล้วก็หัวเราะลั่นพลางส่ายหัวไปมากับคำถามของแทซอง

กระทั่งตอนนี้แทซองยังไม่เคยพบเห็นผู้ที่มีความทรงจำตอนแรกเกิดมาบนโลกใบนี้เลยสักคน เขารู้สึกแปลกและงงงวยอยู่เสมอที่คนเราไม่มีความทรงจำนั้น

แตกต่างจากคนอื่น เขาจดจำได้ชัดเจนว่าความทรงจำแรกของตนเองคืออะไร พุดให้ถูกคือ นั่นอาจจะไม่ใช่ความทรงจำตอนแรกเกิดที่คลอเคลียออกมา แต่มันก็เป็นความทรงจำแรกที่อยู่ในหัวของแทซอง

ตอนลืมตาตื่น แพทองเห็นผ้าเปดานสีขาว ผู้หญิงสวมกางเกง
เข้าชุดกับเสื้อยืดสีขาวลายผลเชอร์รี่กำลังพันบางอย่างที่แขนของเขา
และเติมลมเข้าไป พอสบตาเข้ากับแพทองซึ่งกำลังมองขึ้นไปพอดี เธอ
สะดุ้งตกใจแล้ววิ่งเตลิดหายไปไหนสักแห่ง ภายหลังเขาถึงรู้ว่าผู้หญิง
คนนั้นเป็นพยาบาล การที่เธอเติมลมก็เพื่อวัดความดันโลหิตให้เขา
และนั่นเป็นความทรงจำแรกที่ค่อนข้างแปลกใหม่ของแพทอง

เหตุการณ์ครั้งนั้นถูกเรียกว่า ‘อุบัติเหตุ’

มีคนบอกว่า การที่ความทรงจำแรกของแพทองเป็นภาพเปดาน
โรงพยาบาล และการที่เขาไม่มีพ่อแม่ เป็นเพราะ ‘อุบัติเหตุ’ ครั้งนั้น
บางทีเขาก็เคยคิดว่าตนไม่ได้สูญเสียความทรงจำด้วย ‘อุบัติเหตุ’ แต่
เกิดมาในสภาพของแพทองในวัยยี่สิบห้าปี โดยมีเตียงของโรงพยาบาล
เป็นดังมดลูกมากกว่า

หลังจากได้สติ เขาก็เข้ารับการตรวจอยู่สองสามวัน ก่อนจะ
กลับมายังห้องพักพื้นที่มีเตียงจำนวนหกเตียง โดยแบ่งเรียงอยู่สองฝั่ง
ของประตูฝั่งละสามเตียง เตียงของแพทองอยู่ใกล้ประตูมากที่สุด พอ
แพทองเดินเข้าไปในห้อง คนไข้กับหญิงคนหนึ่งที่อยู่หน้าจะเป็นผู้ดูแล
ก็ป้ายหน้ามามองขณะกำลังดูโทรทัศน์ แม้พวกเขาสบตากัน แต่จะให้อะไร
ก็กระอักกระอ่วน จึงจบลงด้วยการยิ้มให้กันอย่างเก้อเขิน
แทน ก่อนที่ทั้งสองจะหันกลับไปดูโทรทัศน์อีกครั้ง

แพทองขึ้นไปนั่งบนเตียงด้วยความประหม่า อยู่ๆ สายตาก็พลัน
เหลือบไปเห็นกระจกที่ติดอยู่ตรงผนังข้างเตียงเห็นอ่างล้างหน้าเพื่อ
ให้ผู้ป่วยในห้องพักพื้นใช้งานร่วมกัน เนื่องจากต้องนอนอยู่บริเวณที่
ผู้ป่วยเดินไปเดินมาเพื่อใช้อ่างล้างหน้าบ่อยๆ เตียงของแพทองจึงเป็น
เตียงที่ได้รับความนิยมน้อยที่สุด

แพทองลงจากเตียงอีกครั้ง เขาเดินไปยืนอยู่หน้ากระจกแล้ว

ค่อยๆ พินิจดูหน้าตาตัวเองอย่างละเอียด หากเป็นใบหน้าของตัวเอง ก็น่าจะจำได้ไม่ใช่ว่า แต่ใบหน้าในกระจกดูแปลกตา ขนคิ้วค่อนข้างดก หน้าผากกว้าง ภายใต้งูมูกที่สมส่วนมีร่องลึกกว่าคนทั่วไปริมฝีปากบาง ผิวค่อนข้างขาว คงพูดได้ไม่เต็มปากว่าดูดี แต่จัดว่าสะอาดสะอ้านใช้ได้ ดูจากที่พยาบาลดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษ แสดงว่าเขาอาจมีใบหน้าซึ่งเป็นที่ยินชอบของคนอื่นก็เป็นได้ แพทย์ของสองกระจก พลองดูโครงหน้าของตัวเองราวกับกำลังสัมผัสหน้ากาก เขารู้สึกเหมือนมันไม่ใช่ใบหน้าที่เขาจริงของตน

แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ถูกใจใบหน้านี้

แพทย์ของยกนิ้วชี้เหยียดไปยังกระจก แล้วทำท่าเหมือนยิงปืน

ตอนนั้นเอง พยาบาลเปิดประตูเข้ามา พวกเขาสบตากัน แพทย์ของกู่ลุกจุกขึ้นไปบนเตียงแล้วเอนกายลงนอน พยาบาลหันมามองด้วยสีหน้าคล้ายอยากจะถามว่า อะไรนะ

* * *

ชายสวมชุดสูทมาหาแพทย์ของหลังจากได้ความทรงจำแรกกลับคืนมาเพียงไม่กี่วัน ชายคนนั้นเปิดประตูเดินเข้ามาในห้องพักฟื้น เขาสวมเสื้อสูทสีดำ รองเท้าหุ้มข้อเงาวับ ส่วนสูงประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้า เซนติเมตร ผมหวีเรียบแปล้ไปข้างหลัง โดยไม่มีรอยแสก แววดตาของเขาดูเด็ดเดี่ยว เสียงฝีเท้าของชายคนนั้นบ่งบอกว่าเจ้าตัวเป็นคนสุขุม เคร่งครัด และเถรตรง เขาเดินสาวเท้าอย่างรวดเร็วจนเข้าไปถึงด้านในสุดของห้อง ก่อนวกกลับมายังประตูเพื่อตรวจดูชื่อผู้ป่วยที่ติดอยู่ที่เตียง จนเจอเตียงของแพทย์ของ เขาจึงองแพทย์ของที่นอนอยู่บนเตียง เขม็ง แพทย์ของหยัดกายลุกนั่งอย่างทำตัวไม่ถูก

“คุณรู้จักผมหรือเปล่าครับ เห็นคนอื่นเรียกผมว่า...คิมแพทย์ของ

นะครับ”

“อย่าบอกนะว่าความทรงจำของคุณ...”

“ครับ ผมจำอะไรไม่ได้เลย”

ชายคนนั้นแนะนำตัวเองว่ามาจากกรมสวัสดิการชีวิตของศูนย์บริการชุมชน เขาได้รับรายงานจากตำรวจจึงมาหาแพทย์ เพื่อแจ้งสถานภาพที่แพทย์จะได้รับในอนาคต และยังบอกอีกว่าหากได้สถานะนั้นแล้ว จะได้รับเงินหลายแสนวน¹ ต่อเดือนโดยไม่ต้องทำงาน พออธิบายจบ ชายคนนั้นก็จ้องแพทย์อย่างไม่วางตา ที่ทำของเขาทำให้แพทย์ต้องคอยสรวลระเริงลงราวกับมีคนมากด แพทย์เอ่ยคำขอบคุณออกมาอย่างกระตือรือร้นคล้ายกับเสียงฝ่ายลม

“เอ่อ...แล้วครอบครัวของผมล่ะครับ”

ชายคนนั้นลังเลที่จะตอบคำถาม เขามองใบหน้าของแพทย์ของพลางคิดหนักอยู่ครู่หนึ่ง

“หมอเจ้าของไข้บอกว่าคุณเพิ่งฟื้นได้ไม่นาน ควรพักผ่อนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ นี่ผมค่อยมาพบหลังจากออกจากโรงพยาบาลนะครับ”

คำพูดของชายผู้นั้นทำให้แพทย์งัดกังวลมากขึ้น แต่ดูเหมือนเจ้าตัวจะไม่รู้

และในวันนั้นของแพทย์ ผู้มีอายุสี่สิบห้าปี มีความทรงจำแรกเป็นเพดานของโรงพยาบาล ก็ต้องตกอยู่ในสถานะผู้รับเบี้ยยังชีพขั้นพื้นฐานตามคำพูดของชายคนนั้น

หลังจากเขาออกไป แพทย์ก็ค่อย ๆ ย้อนนึกถึงเรื่องราวในตอนแรกราวกับม้วนเก็บกระดาดขี้หนูที่หลุดลุ่ย เขาคิดว่าอาจจะ

---

¹ หนึ่งพันวนเท่ากับสามสิบบาทโดยประมาณ

ใครบางคนเก็บรวบรวมความทรงจำแรกของมนุษย์เอาไว้ เพราะการที่ทุกคนบนโลกนี้ไม่มีความทรงจำแรกหลงเหลืออยู่ดูเหมือนเป็นเรื่องที่แปลกชอบกล

ชายคนนั้นนำกล่องความทรงจำมาให้แทชองตอนที่เขากำลังฟังซานพอดี้

การไม่รู้อะไรเลยอาจจะดีกว่า แต่ถึงอย่างไรมันก็เป็นเรื่องจริงของคุณ

เขาพูดแบบนั้นและยื่นกล่องมาให้ แม้เขาจะกลับไปแล้ว แทชองก็เปิดกล่องความทรงจำไม่ได้สักที เป็นผลจากความหวั่นวิตกนั่นเอง

ตามหลักเศรษฐศาสตร์เบื้องต้น หากต้องการเรียกสินค้าที่ขายไปกลับคืน ก็ต้องคืนเงินให้ลูกค้าด้วยเช่นกัน เพราะฉะนั้นหากใครพรากความทรงจำไปจากเรา นั่นเท่ากับว่าเราก็ต้องได้รับอะไรเป็นการตอบแทน และหากจะเอาความทรงจำกลับมา ตัวเองก็ต้องถูกพรากอะไรบางอย่างไปอีก แทชองหวาดกลัวที่จะต้องสูญเสียสิ่งที่ไม่รู้วาคืออะไรนั้นไป

กว่าเขาจะเปิดกล่องความทรงจำออกดูก็ผ่านไปสิบวันแล้ว แทชองใช้เวลาสิบวันถึงตระหนักได้ว่าตัวเองไม่มีอะไรให้สูญเสีย ไม่มีใครมาหา ไม่มีโทรศัพท์โทรเข้ามา สิบวันมานี้เขาเหมือนเป็นเกาะที่ถูกทิ้งร้าง เป็นต้นไม้แก่ที่ตายเพราะติดโรค และเป็นสุนัขที่ถูกเจ้าของทอดทิ้ง หลังจากคิดได้ว่าไม่มีอะไรจะเสียอีกต่อไป เขาจึงยอมเปิดฝากล่องความทรงจำนำกลับมานั้น

กล่องความทรงจำไม่ได้หนักมาก ภายในมีขาวหนังสือพิมพ์ที่ถูกตัดแปะวางอยู่อย่างเรียบร้อย เขาหยิบขาวขึ้นมาโดยไม่รู้เลยว่ามันได้ซ่อนเขี้ยวเล็บอันแหลมคมเอาไว้เหมือนแมวที่ถูกจับได้ตอนกำลัง

บอนแกตัน² ที่ถูกจู่ระหว่างนอนหลับ เป็นการฆาตกรรมหรือการฆ่าตัวตายที่ลึ้มเหลว

คืนวันที่สี่ที่ผ่านมา นายของ วัยยี่สิบห้าปี ได้รับการช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ 119 ที่ออกปฏิบัติงาน หลังได้รับแจ้งเหตุจากผู้อาศัยอพาร์ทเมนต์ห้องหนึ่งในจังหวัดคยองกี ผู้แจ้งเป็นคู่สามีภรรยาวัยชราที่อยู่ห้องข้างๆ พวกเขาได้ยินเสียงโอดครวญ จึงเดินออกไปดูที่โถงทางเดินและพบนายของล้มลงอยู่ที่พื้น ตำรวจกำลังตรวจสอบสาเหตุที่แน่ชัดของอุบัติเหตุจากการฆ่าตัวตายของสองสามีภรรยา ที่บอกว่าภายในบ้าน ณ เวลานั้นมีบอนแกตันห้าก้อนกำลังเผาไหม้อยู่ และมีกลิ่นก๊าซพิษรุนแรงลอยตลบอบอวล ตำรวจได้มุ่งประเด็นไปที่การสืบหาร่องรอยของบิดามารดานายของที่ทราบว่ายู่ด้วยกันภายในบ้านก่อนเกิดเหตุ

ฆ่าตัวตายพร้อมลูก แห่งประณามความเห็นแก่ตัวของพ่อแม่

สถานีตำรวจจังหวัดคยองกีเปิดเผยว่าได้รับตัวสามีภรรยาวัยห้าสิบปีที่จุดไฟเผาบอนแกตันในห้องของลูกที่กำลังหลับอยู่ก่อนหลบหนี โดยจัดฉากให้เป็นการฆ่าตัวตายพร้อมลูก ทั้งคู่ให้การสารภาพว่าสิ้นหวัง

² ไข้เลือดที่ชั้ตรวมกันเป็นถ่านทรงกลมมีรู ใช้ใส่ในเตาเผาเพื่อทำให้อาหารสุกเร็วขึ้น

จากธุรกิจที่ถึงทางตันและเป็นหนี้การพนัน พวกเขาเป็นห่วงลูกชายที่แต่งงานว่าจะเหลือตัวคนเดียว จึงเฝ้าบอณแก่ทันขณะที่ลูกชายกำลังหลับก่อนพวกตนจะหลบหนีไปด้วยรถยนต์ จากนั้นก็พยายามฆ่าตัวตายด้วยการดื่มยาพิษที่ข้างทางหลวงเขตรอบนอกจังหวัดคยองกี แต่ในระหว่างที่ลังเลเพราะกลัวตาย นายของผู้เป็นลูกชายก็ถูกพบตัว หลังจากตำรวจเริ่มสอบสวนคดีไปได้สี่ชั่วโมง สองสามีภรรยาที่ถูกจับกุมและสารภาพความจริง ในอีกแง่มุมหนึ่ง ผู้คนก็ยังไม่หยุดคลางแคลงใจว่าเหตุการณ์นี้อาจจะไม่ใช่ว่าการฆ่าตัวตายยกครอบครัว แต่เป็นการฆาตกรรมลูกชายที่วางแผนเอาไว้ก่อน บรรดานักวิชาการมองว่า การที่พ่อแม่ผลักลูกของตนไปสู่ความตายเพราะหือแพ้สิ้นหวังในชีวิตเป็นเรื่องเห็นแก่ตัวอย่างยิ่ง และพากันแสดงความเห็นว่าสังคมควรหยิบยกประเด็นขึ้นมาพิจารณาว่าเหตุการณ์นี้อยู่ในขอบเขตของการฆ่าตัวตายพร้อมลูกหรือไม่ ส่วนตำรวจก็เปิดเผยแนวทางการสืบสวนว่าจะลงคำนึงถึงความเป็นไปได้หลายทางเอาไว้ก่อน

นอกจากนี้ยังมีข่าวจากหนังสือพิมพ์ฉบับอื่นๆ ที่ตีพิมพ์ในวันเดียวกันซึ่งต่างก็แข่งกันรายงานข่าวนี้ แท้ของต้องอ่านเนื้อหาข่าวของข่าวทั้งหมดอย่างละเอียดถึงสองรอบกว่าจะเข้าใจ แต่ไม่ว่าพ่อแม่จะตั้งใจฆ่าตัวตายด้วย หรือตั้งใจลงมือสังหารเขา ตัวเขาก็เป็นมนุษย์ที่ไม่มีเหตุผลในการมีชีวิตอยู่ตั้งแต่แรกแล้ว และเป็นบุคคลที่อยากกำจัดให้หายไปเสีย แม้ต้องลงมือฆ่าก็ตาม ด้วยเหตุนี้ ตั้งแต่วันที่ได้รับ

กล่องความทรงจำนั้นมา ความตายจึงเป็นเป้าหมายเดียวในชีวิตของ
แพทของ

ความพยายามหนแรกเริ่มต้นอย่างไร้ประสบการณ์ และ
น่าขายหน้า ก่อนจะล้มเหลวอย่างรวดเร็วจนหน้าม่าน เป็นความทรงจำ
ที่ชวนให้อับอายจนหน้าแดงทุกครั้งทีนึกถึง ยิ่งเขาคิดถึงมันมากเท่าไร
ก็ยิ่งอยากตายมากขึ้นเท่านั้น

กินไฮไฮ³ ตายแน่นอน

เฮ้ อยาโกหกน่า

พูดจริง ๆ เห็นผลทันตาเลย

คำพูดที่ลูกสะใภ้กับคุณยายเจ้าของห้องฝั่งตรงข้ามคุยกันเป็น
ดั่งคาถา แพทของอยู่ในห้องซอมซ่อที่ได้รับจากสถานะผู้รับเบี้ยยังชีพ
ขั้นพื้นฐาน เวลาอุณหภูมิลดต่ำลงจึงจะแห้งและเห็นไอลอยออกมา
จากปาก คำพูดที่เขาแอบลอบฟังมาเหมือนแขกไม่ได้รับเชิญยาม
คำคืนหรือแมวขโมยนั้น ทำให้เขาคิดไปเองว่ามันเป็นคำพูดที่เตรียมไว้
สำหรับตัวเองตั้งแต่แรก

ย่านสลัมในโซลเป็นสถานที่ที่มีสิ่งปลูกสร้างทำจากแผ่นไม้⁴
ตามชื่อ แม้แต่คนที่อาศัยอยู่ในโซลก็อาจไม่รู้ว่ามีย่านแบบนี้อยู่
แพทของอาศัยอยู่ในสถานที่แห่งนั้นซึ่งตั้งอยู่บริเวณรอบนอกของใจกลาง
กรุงโซล

เมื่อเริ่มมีบริษัทขนาดใหญ่เข้ามาสร้างอพาร์ทเมนต์ บริเวณนี้
ก็กลายเป็นเขตพื้นที่พัฒนา คนที่เคยอยู่ที่นี้บางคนยอมย้ายออก
บางคนก็ไม่ยอมย้าย หรือย้ายไม่ได้เพราะคิดว่าเงินค่าเวนคืนนั้น

³ ผงซักฟอกยี่ห้อหนึ่งของเกาหลีใต้

⁴ แผ่นไม้ในภาษาเกาหลีคือ พันทา ส่วนย่านสลัมในภาษาเกาหลีคือ พันจาชน หมายถึง หมู่บ้าน
แผ่นไม้

ไม่เพียงพอต่อการไปหาที่อยู่ใหม่ จึงลงเอยด้วยการประท้วงที่ไม่ได้
จริงจังก่ไรนัก ด้วยเหตุนี้ หากออกไปข้างนอกแล้วแขนหน้าดูจะ
เห็นพาร์ตเมนต์ แต่รอบด้านของพาร์ตเมนต์นั้นล้อมไปด้วยยาน
สลัมเก่า ที่เคลมโอบผ่าน ตัวบ้านก็โง่งนพร้อมจะล้ม อีกทั้งยังมี
พื้นที่รกร้างถูกทิ้งไว้อย่างไม่น่ามอง มีถนนสายหนึ่งพาดผ่านตรงกลาง
ฟากหนึ่งเป็นเมืองหรรษา ขณะที่อีกฟากเป็นเหมือนเกาะร้าง เป็นภาพ
ที่ประหลาดชอบกล

หากเดินตามตรอกแคบ ๆ ขนาดหนึ่งคนเดินเข้าไปเป็นระยะทาง
ลึกพอประมาณก็จะเจอห้องของแพทอง บนกำแพงข้างทางมีตัวหนังสือ
เขียนด้วยลายมือหวัด ๆ สีแดงตัวเบ้อเริ่มเป็นประโยคที่นำกล้อย่าง
'บริษัทเอสอี ตันรู้เสียที' หรือ 'เข้ามาโดนทุบหัวเบะแน่!'

ห้องในบริเวณนี้จะให้เรียกว่าเป็นบ้านก็รู้สึกกระดาก เพราะ
ไม่ได้ติดตั้งแม้แต่เครื่องทำความร้อนเอาไว้ ภายในบ้านหนาวเย็น
ครั้นจะขยับตัวทีหนึ่งท้องก็หนาวพออยู่เฉย ๆ ก็หนาวจนเข้ากระดูก แถม
พอท้องว่างก็ยิ่งหนาวกว่าเดิม วันแล้ววันเล่าที่ลูกตาทั้งสองข้างของ
แพทองดีดผิงมองบนเพดาน ระหว่างที่ท้องว่างและหนาวจนตัวเย็น
เท้าข้างหนึ่งของเขาคาดอยู่ในแอ่งที่มีชื่อเรียกว่าชีวิต แต่เท้าอีกข้าง
ก็กำลังถูกลากไปสู่หุบเหวแห่งความตาย แพทองนอนในที่แบบนั้น
และจ้องมองดูโรคชะตาของตัวเอง

ไฮไท

แพทองตาตุ๋น เขารู้สึกเหมือนเห็นใครกวักมือเรียกว่า ไฮ
ริบมาสิ! เขาย่นร่างที่หนาวจนแข็งทื่อของตัวเองให้ลุกขึ้นก่อนจะพลิก
เสือน้ำมัน แล้วหยิบธนบัตรมูลค่าหนึ่งพันจอนจำนวนสี่ใบที่จมอยู่ใน
กองฝุ่นสภาพเหมือนดินออกมา แพทองสะบัดเงินพลางกลัดกลุ้มว่า
เงินเท่านี้จะพอซื้อผงซักฟอกได้ไหม เขากดเท้าลงบนเสือน้ำมันที่ถูก

พลิกขึ้นจนเห็นรอยพับเพื่อทำให้มันเรียบก่อนลุกขึ้นยืน

ว่าแต่จะใช้เงินรวดเดียวหมดเลยดีไหมนะ แล้วถ้าเกิดเขาไม่ตายขึ้นมาจะทำอย่างไร ถ้าไม่ตายก็ต้องอดข้าวรอนอย่างน้อยสิบห้าวันกว่าเงินยังชีพงวดถัดไปจะมา เพราะยังไม่รู้ประสิทธิภาพที่แน่ชัดของผงไฮไท จึงใช้เงินตามใจชอบไม่ได้

บางที่เขาอาจจะรอดก็ได้

แพทของกัมมองธนบัตรที่ยับเยิบทั้งสี่ใบ เขากะพริบตาปริบๆ แล้วยึดมันลงกระเป๋าก่อนจะจับประตูแล้วเดินออกมา

ถึงไม่ใช้เงินเองก็คงมีใครเอาไปใช้อยู่ดี แม้จะใช้คำว่า 'ใคร' แต่ผู้ต้องสงสัยที่มีแนวโน้มจะทำอย่างนั้นมีแต่เปโตรเท่านั้น

เขาไม่มีพื้นที่ของตัวเอง ไม่มีสิ่งของที่เรียกว่าเป็นของตัวเองได้อย่างเต็มปาก อุปกรณ์ลึกลับประตู่ที่เห็นเป็นเพียงของหลอกตาเท่านั้น ข้าวของบางส่วนสูญหายไปจนเป็นเรื่องปกติ ไม่ใช่เพราะคนในชุมชนถือคติแบ่งกันกินแบ่งกันใช้ ไม่มีของนายหรือว่าของฉัน แต่มีหลายคนที่คิดว่า หากไม่ถูกจับได้ค่าหนึ่งค่าเขาก็ไม่เป็นไร แถมยังมีคนประเภทที่ถึงถูกจับได้ก็ไม่เดือดเนื้อร้อนใจอะไรอยู่ด้วย เขาคือเปโตร ผู้อาศัยอยู่ห้องข้างๆ หมอนั้นไม่มีความละอายใจเลยแม้แต่นิด แพทของเลยต้องซ่อนเงินไว้ข้างใต้เสื่อน้ำมัน แต่ถึงทำไปก็ไม่ต่างอะไรกับตู้নিরภัยล่วงหน้าที่จะถูกพบเห็นได้ในเร็ววันอยู่ดี เพราะเปโตรพลิกหาของมาหมดแล้วทุกตารางนิ้ว

เมื่อออกมาจากย่านสลัมและข้ามสะพานลอยไปจะเจอซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดย่อม พอสวมรองเท้าหลวมๆ ออกมาข้างนอก ลมเย็นของฤดูหนาวก็พัดบาดเข้าเนื้อ พวกบ้านนอกที่มาโซลคงจะรู้สึกเหมือนถูกเขื่อนจมูกออกไปทั้งที่ยังลืมหาอยู่ ส่วนชาวสลัมก็รู้สึกเหมือนถูกเขื่อนนี้ไว้ด้วยความหนาวจัด แต่ไม่ว่าจะถูกเขื่อนจมูกหรือน้ำแข็ง

ก็คงไม่มีใครสนใจสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในย่านสลัมอยู่ดี

ที่นี้เป็นเกาะซึ่งถูกทิ้งร้าง

“หนาว”

ความหนาวชวนให้อยากกรนเท้ากลับเข้าไปในห้อง ทว่า ผงซักฟอกที่เรียกว่าไฮโกลับจงใจให้เขาก้าวเท้าต่อ แต่มีน้ำยานั้น เขาก็จะได้ตายสมดังที่ปรารถนามาทั้งชีวิต

“ไปไหน”

แท็กซี่หันหน้าไปทางต้นเสียง เปโตรกำลังนั่งฟังกำแพงฝั่งขวาของปากทางเข้าสลัม เขาสูบบุหรี่พร้อมอิมกริม ผงกระเซิงที่ไม่ได้หิวปรกใบหน้าใหญ่ไปครึ่งหน้า ที่ชอกฟันมีหลักฐานควอยู่อย่างน้อยเจ้าตัวก็ไม่ได้อดอาหารเย็นวันวาน บ้างครั้งแท็กซี่ก็นึกอยากชกสันกรามคม ๆ นั้นสักหมัด รองเท้าแตะคาดลายสามเส้นของเปโตรมีสภาพสึกเก่า เท้าเปล่าที่สวมรองเท้าจมอยู่ในหิมะครึ่งหนึ่ง ขณะที่กำลังคิดว่าเจ้านั้นไม่หนาวหรือ เปโตรก็ยื่นซองบุหรี่มาให้

“สูบบั้ย”

ที่ซองบุหรี่เขียนชื่อ เปโตร ตัวเด่นหราด้วยปากกาเมจิกสีแดงมันเป็นบุหรี่ในเสื้อจัมเปอร์ที่เปโตรถอดทิ้งไว้เมื่อวานตอนเช้า แล้วแท็กซี่แอบขโมยเอามาซ่อนไว้ในลิ้นชักโดยอาศัยตอนที่อีกฝ่ายไปล้างหน้าที่ท่อน้ำส้วมรวม ชุมชนสลัมที่นี่ไม่มีการแบ่งแยกของว่าเป็นของใคร ต่อให้ขโมยมาแล้ว แต่หากยังไม่ได้ใช้ก็ถือว่าไม่ใช่ของตัวเอง

“ขอหน่อยสิครับ”

เขาเดินไปนั่งข้างๆ เปโตรใช้มืออีกข้างเคาะก้นของซองบุหรี่อย่างคล่องแคล่ว บุหรี่มวนหนึ่งหลุดออกมา นี่เป็นสิ่งที่ต้องใช้ทักษะเขานึกถึงคำพูดของคุณยายเจ้าของบ้านที่บอกว่า คนเราฝึกฝนทักษะเพียงอย่างเดียวก็ใช้เลี้ยงปากท้องได้ แล้วอยากจะบอกเธอว่า

คุณยาย มันยังมีทักกะทีกินไม่ได้อยู่ด้วยนะครับ

“จะไปไหนเหรอ”

เบโตรถามขณะจุดไฟแก๊สให้บุหรี่ยี่สิบแท่งของคาบไว้ในปาก พอ
ลมพัดจนบุหรี่ยี่สิบติดไฟ เบโตรถกับดื่มฟ้าอะไรคนเดียว ถึงฟังไม่ชัด
ก็รับรู้ได้จากความรู้สึกว่าเป็นคำสบถที่หยาบคายพอควร

พอไฟติด แท่งของก็สอดเข้าไปหนึ่งเสื่อกใหญ่ยาวๆ บุหรี่จะมี
รสชาติดีที่สุดตอนสอดเข้าไปเต็มปอดในครั้งแรกของวัน ตอนสูบบุหรี่
มวนแรกหลังจากมีความทรงจำแรก เขาก็คิดขึ้นมาว่าก่อนสูญเสีย
ความทรงจำ ตัวเองอาจจะเป็นคอบุหรี่ เพราะสูบบุหรี่โดยไม่ระคายคอ
เลยแม้แต่หน่อย และไม่เคยกระแอมแบบที่คนทั่วไปทำเลยสักครั้ง
ไม่แน่ว่าก่อนสูญเสียความทรงจำ เขาอาจจะมีเงินถุงเงินถัง ถึงขั้นสูบ
บุหรี่ย่อยๆ ได้ แท่งของเคยลองคิดๆ ดูหลังจากฟื้นขึ้นที่โรงพยาบาล
และมีความทรงจำแรก ถ้ามันเป็นเรื่องจริง แล้วทำไมตัวเขาในตอนนั้น
ถึงได้ไม่มีอะไรเหลืออยู่เลยนะ

แท่งของพ้นควันออกมาแล้วตอบกลับ

“จะไปซื้อไฮไฟครับ”

เบโตรถพูดด้วยสีหน้าบ่งบอกว่าไร้สาระ

“พูดจาเหลวไหลอะไรของนาย คนที่ไม่ซึกผ้าทั้งชีวิตอย่างนาย
จะเอามันไปทำอะไร”

“ไม่ใช่ว่าไม่ซึก แต่ผมไม่เคยได้ใส่ตัวที่ซึกแล้วเลยต่างหาก
ก็ซึกไว้ที่โรงฟิเลินเอาไปหมดเลยนี่ครับ”

อะแฮม เบโตรถกระแอมเป็นเสียงที่ไม่เข้ากับตัวเองเลยสักนิด

“เอาเถอะ! แล้วจะซื้อไปทำอะไรล่ะ ฉันจะช่วยหาให้เอง แค
่จ่ายเงินมาก็พอ”

“พีนะเหรอครับ”

“เออ ต้องใช้เท่าไรล่ะ”

แทซองเงียบไปสักพัก จริงด้วยสินะ ตัวเขาก็ไม่รู้ว่าจะต้องใช้เท่าไร และจนใจที่จะถามว่าต้องกินเท่าไรถึงตาย เขาคงอีกอีกอยู่นานจน เปโตรรู้สึกได้จึงชิงพูดตัดหน้าก่อน

“ไม่ทราบว่าคุณลูกค้ามาเท่าไรหรือครับ”

เปโตรเลียนเสียงของนักแสดงตลกในโทรทัศน์ที่พูดล้อเลียน พนักงานร้านเสื้อผ้าฟางยี่มกว้าง

“นะ...นั่นสิ...ประมาณสี่พันวอนได้”

เปโตรหลุดหัวเราะ เขาบอกให้รอ ก่อนจะหายกลับเข้าไปใน ชุมชนสลัม แล้วราวสิบนาทีให้หลังถึงเดินถือถุงดำออกมา

* * *

แทซองรับถ้วยใส่ผงไฮโคมามาแล้วนั่งอยู่ที่กลางห้อง ผงสีขาวกับ เม็ดสีฟ้าผสมรวมกันอยู่ เขานั่งนิ่งมองดูสิ่งนั้น เชื่อกันว่ามันจะทำให้ ทุกอย่างจบลงได้ ถ้วยใบนี้ทำให้ชีวิตหนึ่งที่ไม่ได้สำคัญหายลับไปจาก โลกได้ ชีวิตที่ขนาดพ่อแม่แท้ๆ ยังอยากลบออกไป เขาหยิบกาน้ำ ไบเก่าที่สนิมจับ แล้วรินน้ำลงไปในตัวที่ใส่ผง เขาเก็บกาน้ำมาตอน มันกลิ้งหลุนๆ ลงจากรถเข็นลังกระดาษที่ถูกเข็นผ่านหน้าไป พอ คุณยายคนเก็บของเก่ารู้ว่ากาน้ำตกลงมาก็หันกลับมามอง แต่เมื่อ เห็นสภาพน่ารังเกียจของแทซองที่เก็บกาน้ำขึ้นมา ก็เร่งสาวเท้าไปตาม ถนนโดยไม่พูดอะไร

เปโตรใส่ผงไฮโคมามาพร้อมเรียกเก็บภาษีสินค้าสิบเปอร์เซ็นต์ บอกว่ามันเป็นสุดยอดผงซักฟอกที่มีฤทธิ์กัดกร่อนแรง ให้กำจัดคราบ หมักหมมได้เกลี้ยงเกลา แทซองสัญญาว่าถ้าได้เงินยังชีพในอีกสัปดาห์ วันจะจ่ายคืน แต่หากทุกอย่างเป็นไปตามแผน เปโตรก็คงจะไม่ได้รับ

เงินเพิ่ม เพราะแพทของ ผู้ที่จะได้รับเงินยังชีพไม่อยู่บนโลกใบนี้แล้ว

เขาคิดเสมอว่าตัวเองเป็นจุดต่างพร้อยของโลกใบนี้ยิ่งกว่าขยะ หากเป็นตามที่ไปโตรบอ ก ผงซักฟอกที่มีฤทธิ์รุนแรงจะลบเขาออกจากโลก ถ้ากำจัดคราบที่ฝังแน่นนั้นไม่ได้ ผงซักฟอกฤทธิ์แรงคงจะเสียชื่อเสียง

แพทของคนมันด้วยนิ้วชี้จนน้ำกลายเป็นสีขาวุ่นอย่างรวดเร็ว ฟองค่อย ๆ ตีขึ้นมา ตมกลืนดูแล้วก็ไม่ได้แฉ่อย่างทีคิด เป็นกลิ่นของ ลูกอมรสมินต์และลูกเหม็นที่แขวนในห้องน้ำผสมรวมกันแล้วนำมาบด ให้เป็นผง ความตายดูน่าจะอร่อยดีเหมือนกัน เขาหลับตาแน่นและกรอกเข้าไปรวดเร็วจนหมดแก้ว

อีก ไส้ไท่ออกฤทธิ์ร้อนผ่าวกระแทกตรงหน้าอกเป็นระลอกแรก น้ำไส้ไท่พุ่งออกมาจากปากโดยที่เขาไม่ทันได้ยับยั้ง ครึ่งหนึ่งทะลักออกมาข้างนอก ส่วนอีกครึ่งไหลทะลวงผ่านลำคอไป ก่อนจะออกฤทธิ์หนักกว่าเดิมในระลอกที่สอง ทั้งงูไส้ของแพทของปั่นป่วน มันโหดร้าย เสียยิ่งกว่าตอนที่โลกนี้ถูกพลิกให้กลับตาลปัตร เขาพุ่งออกไปนอกห้องตามสัญชาตญาณ

รู้ตัวอีกที เขาก็อยู่ที่ท่อน้ำประปาส่วนรวม ที่นี่เป็นชุมชนที่แม้อีก่อนน้ำของชุมชนเสีย แต่ก็ไม่มีใครคิดจะเปลี่ยนเลยสักคน ถึงมีคนที่อยากเปลี่ยน แต่ก็เป็นพวกชาวบ้านที่ไม่ม่เงินกันอยู่ดี หากมีเงินสักหน่อย คนในชุมชนจะกรอกเหล้าสักจอกลงไปในคอแล้วกล่อมตัวเองให้หลับไปพร้อมกับร่างกายที่ร้อนวูบวาบมากกว่า พวกเขายอมผลาญเงินจำนวนมากไปกับเหล้า แต่ก็เสียตายน้ำที่หยดเหมะลงมาจากก๊อกที่เสียจึงเอากะละมังมารองน้ำไว้ แพทของวิ่งหาคะมัง แล้วเติมน้ำเข้าไปอย่างรู้วาม เขากลืนน้ำแข็งแผ่นบาง ๆ ลงไปพร้อมกับน้ำ เขาเติมน้ำ อาเจียน และเติมน้ำเข้าไปอีก ต้องทำอย่างนี้วนอยู่

หลายครั้ง ถึงเพ็งมาตระหนักได้อีกทีในตอนที่มีสติว่าไฮโดรคาร์บอนที่ปน
วอนฆ่าคนไม่ได้ ทำได้แค่มอบความเจ็บปวดเจียนตายก็เท่านั้น

หลังจากใช้น้ำเย็นลูบหน้าลายที่ไหลยืดและล้างน้ำมูกสีเหลือง
ที่ย่อยลงมาถึงปากจนโล่ง แพทของก็ลุกขึ้นยืน คนที่ฆ่าตัวตายไม่สำเร็จ
อย่างเขาทำอะไรไม่ได้นอกจากต้องใช้ชีวิตอยู่ต่อ พอหันหลังกลับไป
แพทของก็สบตากับเปโตรที่ยืนฟังก่ำแกง อีกฝ่ายเดาะลิ้นและมองเขา
ราวกับเห็นคนที่จ้องมองดวงอาทิตย์ด้วยตาเปล่า

“นายนี้หลายรอบแล้วนะ”

แพทของหิวร่างกลับเข้าห้องอย่างอดิโรย ไม่มีแม้แต่ริ้วแรงจะ
ตอบกลับ เปโตรเดินตามเข้ามาโดยไม่ขอ แต่เขาอ่อนเพลียเกินกว่าจะ
ไล่ให้ออกไป และรู้สึกอับอายที่ฆ่าตัวตายไม่สำเร็จจึงปล่อยเลยตามเลย
เมื่อเดินเข้ามาในห้องก็คลุมผ้าห่มแล้วล้มตัวลงนอนทันที

“ถ้าคนเราตายได้ตามที่อยาก แก่นี่คงไม่มีใครอยู่แล้ว”

แพทของหมดแรงจะได้ตอบ จึงหดคอกลับเข้าไปและดึงผ้าห่มมา
คลุมโปง

เขานึกว่าเปโตรจะพาลามยาวกว่านี้ แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น
เสียงตึกตอกของเข็มนาฬิกาดังก้องข้างหู ต่อมาเสียงก็เบาลง

“เอานาฬิกากลับมาวางคืนครับ”

“รู้ด้วยหรือ”

เปโตรหลุดหัวเราะและหยิบนาฬิกาดังโต๊ะที่ตั้งใจจะขโมยออกมา
จากกระเป๋าทะของคลุมโปงจนมิด เปโตรจึงลุกขึ้นเพื่อออกไปจากห้อง

“พี่ไม่เคยอยากตายหรือครับ”

เขารู้สึกได้ว่าเปโตรที่กำลังจับลูกบิดประตูหยุดชะงัก

“ทำไมฉันจะไม่เคยล่ะ”

“แล้วทำไมถึงไม่ตายล่ะครับ”

เขานึกว่าเปโตรจะตอบกลับด้วยคำพูดติดตลก แต่กลับมีเพียงความเงียบวังเวงที่ก่อตัวขึ้นในห้อง แพทของลูกขึ้นนั่งก่อนจะเงยหน้ามองเปโตร ดวงตาของเปโตรหันไปมองที่โหนดสักแห่งบนเพดาน ก่อนหันขวับมาหาแพทของ

“ฉันไม่แน่ใจว่าจะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่จริงๆ เลยยังตายไม่ได้”

* * *

แพทของค้นเจออินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ‘เดอะเฮเวน’ ในไม่กี่วันถัดมา หลังจากนั้น มองเพียงผิวเผินดูเป็น ‘การรวมตัวของกลุ่มคนที่เชื่อในสรวงสวรรค์’ แต่ความจริงมันเป็นคาเฟ่สำหรับคนที่ม่แผนจะฆ่าตัวตายมารวมตัวกัน

* * *

แพทของเห็นด้วยอย่างยิ่งกับคำพูดของเปโตร เขากลัวว่าหากตายแล้วเกิดใหม่อีกครั้งอาจจะมีชีวิตที่น่าอดสูกว่านี้ก็เป็นได้ แม้จะบอกว่าการกลับชาติมาเกิด แต่นั่นก็เชื่อถือไม่ได้ ไม่นานโลกใบนี้อาจถูกควบคุมด้วยเครื่องจักรขนาดใหญ่ ต่อให้เขาตายไป ก็ไม่มีใครรับปากได้ว่าเขาจะไม่กลับมาเกิดใหม่ในวันที่ 25 ตุลาคม 1993 แล้วพออายุยี่สิบห้าปี พ่อแม่บังเกิดเกล้าก็ดันถ่านอัดก้อนที่ติดไฟเข้ามาในห้องจนสมองถูกทำลายกลายเป็นคนความจำเสื่อม จนต้องใช้ชีวิตที่เฝ้าฝันถึงความตายอีกครั้ง ตราบใดที่ยังไม่มีประกันที่จ่ายค่าชดเชย หากไม่ได้เกิดมามีชีวิตตามต้องการ แพทของก็ไม่อยากคาดหวังว่าตัวเองจะได้เกิดใหม่อีกครั้ง

มีคนจำนวนไม่น้อยที่อยากตาย แต่มีไม่กี่คนที่ตายจริง ถึงอย่างนั้นแพทของก็ยังสละบทความรู้สึกลอยๆ ออกไปให้พ้นตัวไม่ได้

จึงนั่งขดอยู่ในมุมหนึ่งของร้านอินเทอร์เน็ตที่มีดิสก์และหมิ่นอัป และ
ลงมือค้นหาคำอย่าง 'วิธีการตายโดยไม่เจ็บปวด'

แททของพิมพ์เป็นพิมพ์เสียงดัง คำที่เขาค้นหาคือคำว่า 'วิธีการ
ตายโดยไม่เจ็บปวด' แต่ก็ต้องผิดหวังอย่างรุนแรงกับผลการค้นหาที่
ออกมา ตัวหนังสือตัวใหญ่เขียนว่า 'คุณคือคนสำคัญนะครับ' เด้งขึ้น
มาใส่แททของเป็นอย่างแรก ข้างใต้มีตัวละครชายและหญิงสองคน
กอดหัวใจสีแดงและต้นกล้าสีเขียวไว้ในอ้อมอก แททของมารู้ทีหลังว่า
นั่นเป็นส่วนหนึ่งของแคมเปญรักชีวิต ในอินเทอร์เน็ตมีข้อมูลจำนวน
มหาศาล ทว่ากลับไม่มีเว็บไซต์ไหนที่คิดจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับการ
ฆ่าตัวตายเลย เขาจึงมองตัวหนังสือ 'คุณคือคนสำคัญ' อยู่นาน
อยากจะแย้งกลับว่า นอกจากหน้าจออินเทอร์เน็ตแล้ว ไม่มีใครเลย
ที่คิดว่าเขาเป็นคนสำคัญ แม้แต่พ่อแม่ที่ทำให้เขาเกิดมา

เมื่อคว้าน้ำเหลว แททของก็เบื่อหน่ายและไม่มีอะไรให้ทำอีก
เหมือนมาที่ร้านอินเทอร์เน็ตแบบเสียเที่ยว แททของรู้สึกเสียตายที่
ใช้เงินไปอย่างเปล่าประโยชน์ เขาก็มองมองเงินสองพันวอนที่อยู่ใน
กระเป๋า เงินสองพันวอนนี้ได้คืนมาจากเปโตร เพราะตอนเดินไปเข้า
ห้องน้ำ แททของบังเอิญไปเจอกล่องผงซักฟอกที่วางข้างเครื่องซักผ้า
ของคุณยายเจ้าของบ้าน ผงในกล่องสีเหมือนกับไฮไทที่เขากรอกเข้า
ปาก ก่อนหน้านั้นเขานึกสงสัยว่าเปโตรได้มันมาจากที่ไหน ที่แท้ก็ตกมา
จากตรงเครื่องซักผ้านี้เอง แททของคิดว่าโชคดีที่คุณยายไม่เห็นตอน
ของถูกขโมยและตั้งใจจะเดินผ่านไป แต่ตัวอักษรที่เขียนบนกล่อง
ผงซักฟอกก็ทำให้เขาหยุดชะงัก

ข้างกล่องเขียนว่า ผงซักฟอกยี่ห้อซูเปอร์ไฮ

เขาวิ่งไปตามถนนและกระโดดขึ้นหลังของเปโตร ใช้วงแขน
รัดคอเปโตรอย่างไร้ความปรานีจนอีกฝ่ายร้องเสียงหลงและยื่นเซ

เพราะถูกจู่โจมกะทันหัน

“ผมไม่ตายเพราะมันคือซูเปอร์ไท! บอกว่าจะเอาไฮไทไป! ผมต้องการไฮไท!”

พอถูกแทชของเคนธาม เปโตรก็แก้ตัวหน้าเจื่อนๆ บอกว่าจะซูเปอร์ไทหรือไฮไทก็เป็นอันเดียวกัน และแย้งว่าคุณยายเจ้าของบ้านชอบเรียกชื่อผงซักฟอกซูเปอร์ไทว่าไฮไท แต่แทชของไม่สนใจคำแก้ต่างนั้น เขาบอกว่าจะไม่ยอมถูกหลอกอีกแล้ว ก่อนจะจัดการให้เปโตรล้มลงและทำท่าหักแขน แทชของหัวเสียที่หักท่ายกับความตายไม่ได้และไม่หายโมโหง่าย ๆ ที่ถูกซูเปอร์ไทขัดขวางการตาย สุดท้ายแทชของต้องยกขาและหักตัวให้งอเหมือนกุ้ง เปโตรถึงยอมคืนเงินให้สองพันวอนจากสี่พันวอน เปโตรขว้างเงินสองพันวอนใส่แทชของแล้วจ้องหน้า ก่อนสายหิวบอกว่าเขาเป็นคนป่าเถื่อน ซึ่งเถียงไม่ออกเรื่องคำว่าป่าเถื่อน เพราะเขาเพิ่งรอดชีวิตจากก๊าซถ่านหินที่พ่อแม่หยิบยื่นมาให้ และเพราะตัวเองมีชีวิตอยู่แบบป่าเถื่อนตามที่ว่า

แทชของกำเงินสองพันวอนออกมาและเลือกนั่งที่ร้านอินเทอร์เน็ตถึงวางเงินไว้ที่ห้อง เงินก็ไหลเข้ามือเปโตรหมดอยู่ดี

คลื่นลมหนาวพัดกระหน่ำติดกันสองสามวัน แน่แน่นอนว่าเงินสองพันวอนคงหาอาหารดีๆ กินไม่ได้ แทชของสะดุดตากับป้ายแขวนหน้าร้านอินเทอร์เน็ตว่า โลกของร้านอินเทอร์เน็ต ชั่วโม่งละเจ็ดร้อยวอน พอพ้นจากยุคสมัยหนึ่งครบครันหนึ่งเครื่องคอมพิวเตอร์ คอมพิวเตอร์บ้านคนสมัยนี้ก็เร็วไม่น้อยหน้าคอมพิวเตอร์ในร้านอินเทอร์เน็ตเลย กิจกรรมร้านอินเทอร์เน็ตที่เคยเฟื่องฟูในช่วงหนึ่งจึงได้รับความนิยมน้อยลง ถึงร้านอินเทอร์เน็ตที่มีอุปกรณ์คอมพิวเตอร์รุ่นใหม่ล่าสุด แต่มันก็ตั้งอยู่ใกล้กับชุมชนสลัม ดูแล้วไม่เข้ากันเสียเลย

นอกจากนี้ หากมองในเรื่องความปลอดภัยแล้ว ในตอน

กลางดึกต่อให้ลูกค้าอยากแวะเวียนมาก็มาได้ เพราะละแวกนี้ไม่มีไฟทางสักดวง ขนาดแท็กซี่ยังรู้สึกกลัวในบางครั้ง แต่ถึงอย่างนั้นจะปิดกิจการก็ไม่ได้ จะส่งคืนคอมพิวเตอร์เครื่องเปล่าที่ซื้อมาก็ไม่ได้อีก บ่ายที่แขวนด้านหน้าร้านจึงเป็นแผนธุรกิจที่เจ้าของร้านคิดมาตรการออกมาเพื่อหารายได้ประทังชีวิต

หัวโหมงละเจ็ดร้อยวอน แท็กซี่เดินเข้าไปข้างในโดยไม่ลังเล เพราะคิดว่าเวลาอย่างน้อยหนึ่งชั่วโมงก็พอทำให้หัวอุ่นขึ้นมาบ้าง เงินที่เหลือในกระเป๋าอีกพันสามร้อยวอนยังใช้กินรามาจนด้วยได้ด้วย อยู่ๆ เขาก็นึกอยากได้เงินสองพันวอนที่ถูกเบโตรงกไปขึ้นมาจับใจ

ภายในร้านอินเทอร์เน็ตดูสะอาดสะอ้านกว่าที่คิด คอมพิวเตอร์เพิ่งเปลี่ยนใหม่ยกแผงไม่นาน เหมือนเจ้าของร้านจะวางเงินก้อนสุดท้ายเพื่อพุงกิจการให้อยู่รอด ด้านในมีลูกค้าอยู่ไม่กี่คน ลูกค้าที่ว่าเป็นผู้ชายทั้งหมด ผู้ชายที่นั่งอยู่ติดฝั่งทางเข้ากำลังเล่นเกมทั่วไป ยิ่งเดินลึกเข้าไปในร้านอินเทอร์เน็ตก็ยิ่งรู้สึกถึงความเงียบเหงา เขาเห็นชายหัวล้านยกมือลูบหน้าผากมันเงา พลางยิ้มละไม จากนั้นจึงกดแป้นพิมพ์อย่างรวดเร็ว พอเหลือบมองดูก็เหมือนกำลังคุยกับใครผ่านแชต แต่ดูสีหน้าแวบเดียวก็มั่นใจว่าไม่ได้เป็นการคุยแชตธรรมดา ส่วนชายอีกคนถ้ามองดูไกลๆ อาจจะเข้าใจผิดว่ากำลังนั่งมองพื้นหลังหน้าจอเปล่าๆ แต่เมื่อเข้าไปใกล้จะเห็นว่าเขากำลังดูวิดีโอผ่านทางหน้าต่างขนาดเล็กอยู่ ชายคนนั้นลากหน้าต่างมาไว้ทางด้านล่างซ้ายของหน้าจอ แล้วนั่งเฝ้าตบั่งไว้ พอรู้สึกได้ถึงสายตาของแท็กซี่ที่รีบคลิกเมาส์หุบหน้าต่างลงอย่างรวดเร็ว รวากับวางตำแหน่งเคอร์เซอร์ของเมาส์ไว้ตรงกับปุ่มย่อหน้าต่างเพื่อเตรียมรับมือกับสถานการณ์ต่างๆ ไว้แล้ว ชายคนนั้นกำลังสวม headset ที่ต่อกับลำโพง แต่หากบริเวณโดยรอบเงียบลงสักหน่อยก็จะรู้ได้ทันทีว่าเสียงที่ลอดผ่าน headset คือเสียงอะไร

แพทของนั้งปักหลักตรงมุมที่อยู่ห่างจากผู้ชายพวกนั้นมากที่สุด
แม้จะเป็นที่นั่งโชนสบูบหรี แต่ก็ไม่ม่ใครสบูบเลย

* * *

ผลการค้นหาเกี่ยวกับ 'วิธีการตายโดยไม่เจ็บปวด' จากคอมพิวเตอร์เป็นที่น่าผิดหวังมาก หลังจากนั้นไม่นานแพทของถึงได้รู้ว่คำศัพท์ทั้งหมดที่เก่ยวพ่นกับการฆ่าตัวตายถูกจำกัดการค้นหาเอาไว้เมื่อค้นหาสิ่งทีอยากรู้มาตั้งแต่แรกไม่ได้ คอมพิวเตอร์ในร้านอินเทอร์เน็ตก็กลายเป็นสิ่งไร้ประโยชน์เหมือนชุดของขวัญเนื้อจ้วฮันอู⁵ ระดับเอทูปลัสจากพย็องชัง⁶ ที่ถูกส่งไปอยู่ในกฎขงพระสงฆ์ เขาเล่นเกมเหมือนคนอื่นๆ ไม่เป็น ไม่รู้จักการใช้คารมคมคายเก่ยวพาหญิงสาวที่กดเข้ามาในช่องแชต เรื่องที่เขาคทำได้ผ่านอินเทอร์เน็ตจึงมีเพียงการเปิดดูสก็ูปข่าวสั้นประจำวันของดารา รายงานข่าวอุบัติเหตุ และดูเว็บตูนเท่านั้น

แต่เรื่องพวกนั้นไม่ได้อยู่ในความสนใจ แพทของจึงเป่ืออย่างรวดเร็ว ครั้นจะออกจากร้านไปเลยก็เสียดายเงินและอากาศอุ่นๆ ที่นี้เขาเหลียวมองรอบๆ แล้วมองไปข้างหน้าอย่างเลื่อนลอยพลางส่งเสียงฮึดฮัดไปเรื่อย ไม่รู้คิดอะไรรอยถึงพิมพ์ตัวอักษรว่า 'สวรรค์' ลงไปในช่องค้นหา แต่สิ่งที่พบคือเพลงชื่อ 'สวรรค์' ของนักร้องคู่หูชายชื่อดูเอลลิสต์เค ที่ได้รับความนิยมในช่วงนี้ กับชื่อร้านสวรรค์ของตีนไก่ร้านเด็ดในย่านชินชน⁷ และกระทู้คำถาม 'ช่วยทำนายฝันที่ได้ไปสวรรค์'

⁵ เนื้อเกรตฟรีเมียมของเกาหลี มีราคาแพง นิยมนำมาประกอบอาหารในวันสำคัญต่างๆ หรือเป็นของขวัญมอบให้แก่บุคคลสำคัญ วาคาเกโกลัร้มละห่าพันบาทขึ้นไปโดยประมาณ

⁶ อำเภอหนึ่งของจังหวัดคังวอน อยู่ห่างจากกรุงโซลประมาณหนึ่งร้อยแปดสิบกิโลเมตร

⁷ ย่านกลางกรุงโซล เป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยหลายแห่ง เช่น มหาวิทยาลัยยอนเซ มหาวิทยาลัยชิฮวา มหาวิทยาลัยซอกัง เป็นต้น

ให้หน่อยค่ะ’ ที่ปรากฏขึ้นมาอย่างละลานตา เขาลองไถ่ลูกปลิงมาสั
ลงมา แต่ไม่มีข้อความไหนชวนให้อยากคลิกเข้าไปดูรายละเอียดเลย
เขาตั้งค่าในหมวดหมู่การค้นหาให้ตรงกับคำว่า ‘คาเฟ่’ และกดค้นหา
อีกครั้ง ไม่รู้ว่าเพราะอะไร บรรทัดแรกของการค้นหาถึงได้โดนใจ
แทบจะเหลือเกิน

เดอะเฮเวน – เหล่าคนที่เชื่อในสรวงสวรรค์

เขาคลิกที่ชื่อคาเฟ่แล้วกดเข้าไป ภาพแสงเทียนที่เรียงอยู่
สองข้างบันไดในความมืด ภาพพระเยซูที่ให้ความรู้สึกต่างจากภาพ
แขวนในโบสถ์ทั่วไป และภาพแสงสว่างจังก่อนหลุดออกจากอุโมงค์
เรียงกันอยู่บนหน้าแรกของคาเฟ่ พื้นหลังทั้งหมดของคาเฟ่เป็นสีดำ
เขาคิดว่า ถึงคำว่าสรวงสวรรค์กับสีดำจะให้ความรู้สึกขัดแย้ง แต่ก็
ลงตัวกันอย่างประหลาด

จำนวนสมาชิกในคาเฟ่ 12,867 คน กระหู่ที่โพสต์ใหม่ 43
กระหู่

ในคาเฟ่มีภาพเคลื่อนไหวมากกว่าที่คิด ทันทีที่อ่านแถบกระหู่
ใหม่ในคาเฟ่ แททของก็รู้ทันทีว่าสิ่งที่ตัวเองกำลังตามหาคือคาเฟ่

ผู้ที่จะร่วมเดินทางไปสวรรค์

อยากไปแดนสวรรค์ใช่ไหมคะ

ตามหาเพื่อนร่วมทางไปสวรรค์ครับ

คาเฟ่นี้สร้างขึ้นเพื่อคนที่อยากฆ่าตัวตาย และแทรกตัวอยู่ใน
มุมมืดเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกควบคุมดูแล ที่มีแสงอาทิตย์ส่องถึงก็ยอม
มีเงามืดอยู่เสมอ คงไม่มีผู้ใดคาดที่คาเฟ่สำหรับคนฆ่าตัวตายจะอยู่
ด้านหลังแผ่นป้ายที่เขียนคำว่าสรวงสวรรค์

แททของคลิกตรง ‘ตามหาเพื่อนร่วมทางไปสวรรค์ครับ’ แต่วินาที
ที่คลิก เขาก็ต้องผิดหวังถึงขั้นหัวใจที่กำลังเต้นตึกตักสงบลง มี

ประกาศขึ้นมาว่า กระทั่งนี้เปิดเผยแก่ผู้ที่สมควรเป็นสมาชิกของคาเฟ่เท่านั้น กระทั่งถัดไปหรือกระทั่งอื่นก็เช่นเดียวกัน แพทของกตปุมสมัครสมาชิก เขาต้องตอบคำถามสองสามข้อและต้องกรอกรหัสป้องกันสแปมด้วย เขาตอบคำว่า 'ใช่' ลงไปในคำถามทุกข้อ คำถามคร่าวๆ อย่างเช่น คุณเชื่อในสวรรค์ไหม โหยหาสวรรค์หรือเปล่า จะอยู่ร่วมกับชาวสวรรค์อย่างปรองดองใช่หรือไม่ ถ้าพิมพ์ตอบว่าไม่ จะเข้าร่วมเป็นสมาชิกไม่ได้

ตั้งแต่มีความทรงจำแรก สิ่งทีแพทของทำตามเจตจำนงของตัวเองมีแค่การฝ่าฝืนถึงความตาย ส่วนการสูญเสียความทรงจำ การกลายมาเป็นผู้รับเบี่ยยังชีพขึ้นพื้นฐานนั้นไม่ใช่ความตั้งใจของเขาเลย

หลังสูญเสียความทรงจำเพราะพ่อกับแม่เป็นต้นเหตุ เขาก็กลายเป็นผู้รับเบี่ยยังชีพขึ้นพื้นฐานตามที่ผู้อื่นหยิบยื่นความช่วยเหลือให้ และตามนักสังคมสงเคราะห์เข้ามาอาศัยในชุมชนสลัมแห่งนี้ ขนาดจะเข้าร่วมคาเฟ่ยังต้องตอบคำถามตามแนวทางที่ผู้อื่นกำหนดเอาไว้ นับเป็นเรื่องที่น่าขมขื่นอยู่ไม่น้อย

สิ่งที่ทำให้คนอย่างแพทของขมขื่นมากขึ้นไปอีกคือระบบการอนุวัติสมาชิก คงเพราะคาเฟ่นี้มีความลับซ่อนอยู่มากมาย จึงยังอ่านกระทั่งไม่ได้ทันทีหลังจากสมัครเข้าร่วม หน้าต่างข้อความแจ้งเตือนมาให้รอผลการอนุวัติจากเจ้าของคาเฟ่ เขารู้สึกเหมือนตัวเองถูกลอก

“โอ้เว้ย!”

* * *

แพทของได้รับอนุวัติให้เข้าร่วมคาเฟ่สามวันถัดจากนั้น หรือพูดให้ชัดเจนคือ กว่าแพทของจะได้กลับไปร้านอินเทอร์เน็ตอีกครั้งเพื่อตรวจดูว่าผ่านการอนุวัติให้เข้าร่วมคาเฟ่แล้วหรือยังก็เป็นเวลาสามวันถัดมา

แท็กซี่ไม่มีเงิน เขาต้องไปร้านอินเทอร์เน็ตถึงจะรู้ผลการอนุมัติว่าผ่านหรือเปล่า แต่การไม่มีเงินไปร้านอินเทอร์เน็ตทำให้เขาจุกอยู่ในอก เขาคิดว่าขึ้นเป็นแบบนี้อาจจะถูกปฏิเสธการเป็นสมาชิก เลยเดินวนเป็นหนึ่งติดจั่นทั่วห้องแคบๆ ก่อนจะตัดสินใจได้

ต้องไปค้นดูที่ห้องของเปโตร

แท็กซี่ทำตัวเหมือนถ้าไม่ได้เข้าเป็นสมาชิกคาเฟ่เดอะเฮเวนแล้วตนจะหมดสิ้นหนทางในการตาย

เปโตรออกไปข้างนอก ที่ประตูห้องจะมีอุปกรณ์ล็อกห้องหรือไม่มีก็ได้ต่างกัน ตอนที่แม่กุญแจล็อกห้องพัง เปโตรไปต่อราคาจนได้ตัวล็อกหน้าตาโง่ๆ ซึ่งถูกที่สุดจากร้านขายเหล็กแถวบ้านมาในราคาที่ลดแล้วสามพันวอน แม่กุญแจล็อกหน้าโง่ต่างจากแม่กุญแจตัวอื่นตรงที่รูกุญแจเสียบเข้าไปไม่ได้ ต้องใช้ของอย่างเหี้ยมเถื่อนเข้าไปตรงร่องและหมุนบิดเหมือนเปิดกุญแจทั่วไป แล้วประตูก็จะเปิดออก เปโตรเหมือนคนซื้อของที่คิดไม่ถึงว่าแทนที่จะใช้แม่กุญแจแบบนั้น สู้ไม่แขวนอะไรเลยเสียยิ่งดีกว่า

แท็กซี่ไขประตูอย่างง่ายดายแล้วเดินเข้าไป ตอนนั้นเองถึงรู้ตัวว่าที่ผ่านมาไม่เคยเข้ามาในห้องของเปโตรเลยสักครั้ง

ความประทับใจแรกดีเกินคาด ห้องดูสะอาดเอี่ยมอ่อง ไม่เข้ากับเปโตรคนที่สวมกางเกงหลวมโพก เดินลากรองเท้าแตะเสียงดังสวบสวบ แม้จะไม่ได้ถึงขั้นมีเฟอร์นิเจอร์ไม้ชั้นเลิศหรือมู่ลี่หรูหราแขวนประดับอยู่ แต่จัดเก็บห้องได้อย่างดีจนรู้สึกว้าหว้าที่ไม้แคระระดาขบรูผาผ่นง่าๆ กับบานหน้าต่างซอมซอนนั้นสะอาดสะอ้าน เมื่อเทียบกับห้องของเขาที่ทำความสะอาดก็เหมือนไม่ได้ทำแล้ว ช่างต่างกันราวฟ้ากับเหว

แท็กซี่ผิวปากขณะกวาดตามองโดยรอบ มีถังส้มตั้งอยู่ที่มุมห้อง

แทนชั้นวาง ด้านบนนั้นวางของจีปาตะเป็นกองพะเนิน ไม่ต้องพลิก
เสื่อหากก็เห็นกระเป๋าสตางค์แบบพับของเปโตรวางอยู่ด้านบน แม้
ตัวกระเป๋าเหมือนของที่ผ่านการใช้งานมาแล้ว แต่ก็ดูหรูหราทีเดียว
เขาหยิบกระเป๋ายืนมาสำรวจดูด้านนอกจนทั่วทุกมุม มองแวบเดียว
ก็รู้แล้วว่าไม่เข้ากับชุมชนสลัมแห่งนี้

เป็นของที่ขโมยมาแน่ๆ

แท็กซี่มองทางประตู รวากับทำแบบนั้นแล้วจะมองทะลุ
บานประตูที่เปิดสนิทได้ ความจริงเขากำลังเพ่งสมาธิฟังเสียงฝีเท้าของ
คนข้างนอก เปโตรไม่อยู่ห้องบ่อยๆ ก็จริง แต่การทิ้งกระเป๋าสตางค์
ไว้ก็แสดงว่าเป็นไปได้สูงที่จะกลับมาในไม่ช้า แท็กซี่เปิดกระเป๋า
ด้วยจิตใจว่ารู้ รูปร่างๆ ของชายหญิงที่ดูแล้วน่าจะเป็นพ่อแม่
เสียบบ่อยในช่องพลาสติกหนาที่มีไว้สำหรับใส่บัตรประชาชน คงไม่มีใคร
ในโลกที่ไม่มีพ่อแม่ แต่เขาก็รู้สึกไม่คุ้นเคยกับความจริงที่ว่า
เปโตรก็มีพ่อแม่เช่นกัน

แท็กซี่ไม่รู้สึกริษยาต่อการเห็นเงินสดเต็มกระเป๋า เขา
เห็นภาพเปโตรขยี้เงินจากห้องของตัวเองไปตามใจชอบ และเห็น
ภาพที่เปโตรเอาไฮโซของคนอื่นไปขายจนชินตา แต่เคยเห็นเปโตร
ใช้เงินจริงๆ อยู่ไม่กี่ครั้ง หากไม่ได้ถูกผู้หญิงซึ่งว่ากันว่าน่ากลัวกว่า
ผีดูดเลือดหลอกสูบเงินไป การที่เปโตรไม่มีเงินถึงเป็นเรื่องแปลก
ในเมื่อโลกที่มีขมขันทนเงินหลายสิบล้านวนใส่กระเป๋าไปไหนมาไหน
จะเห็นเงินสดปึกใหญ่ที่สุดอดในกระเป๋าของเปโตรก็ไม่ใช่เรื่องน่าตกใจ
เลย

ถ้าเป็นแท็กซี่ในหลายวันก่อน เขาคงจะหน้ามืดตามัวกับเงิน
ก้อนโต และบอกเปโตรว่าลองโดนขโมยเงินดูบ้าง แล้วยึดธนบัตร
ปึกหนึ่งใส่เข้ากระเป๋าตัวเอง แต่แท็กซี่กลับหิบบ่แบ่งก็พันวน

ใส่กระเป๋า โอกาสเพียงครั้งเดียวที่ต่อให้แลกกับเงินมหาศาลก็ไม่เปลี่ยนใจ คาเฟ่เดอะเฮเวนกล่าวกับแพทของเช่นนั้น

เมื่ออยู่ต่อหน้าเป้าหมายที่เฝ้าหวังมาตลอด เขาก็ไม่สนใจสิ่งอื่นอีกนอกจากความตายกับคาเฟ่เดอะเฮเวน ต่อให้สิ่งนั้นจะเป็นเงินก็ตาม เขาวางกระเป๋าสดางค์ เดินดูทั่วทั้งห้องที่มองแล้วมองอีกก็ยังประหลาดใจ เพราะสะอาดอย่างน่าเหลือเชื่อ ไม่รู้ว่าจะไรมาดลใจเขาถึงได้เปิดกระเป๋าดูรูปถ่ายของคู่สามีภรรยาอีกครั้ง จากนั้นแพทของก็ออกมาจากห้องของเปโตรแล้วรีบมานประตู่ให้เรียบร้อย แต่ไม่ทันสังเกตว่าเศษกระดาษที่หล่นอยู่ใต้ประตูมีความหมายว่าอย่างไร

* * *

ร้านอินเทอร์เน็ตยังเปิดกิจการเหมือนกับเมื่อสามวันก่อน ยังคงมีโปสเตอร์โฆษณาเกมที่ขาดวินิตติดอยู่สองฟากของทางลงบันไดและกลิ่นเหม็นฉับเหมือนเดิม เพียงแต่ภายในร้านมีลูกค้าน้อยเสียยิ่งกว่าครั้งก่อน เป็นแบบนี้แล้วจะเปิดต่อไหวไหมนะ แม้แต่แพทของที่ไม่จำเป็นต้องมาที่ร้านอินเทอร์เน็ตแห่งนี้ก็ยังไม่รู้สึกรู้สึกรเป็นกังวลแทน

แพทของนั่งที่เดิมเหมือนเมื่อสามวันก่อน ทันทีที่คอมพิวเตอร์ทำการบูตเครื่องเสร็จ เขาก็เปิดอินเทอร์เน็ตแล้วล็อกอินเข้าเว็บไซต์สืบค้น ข้อความแจ้งเตือนแจ้งเตือนว่าได้รับการอนุมัติจากขอเข้าร่วมเป็นสมาชิกของคาเฟ่เดอะเฮเวนแล้ว ความกลัดกลุ้มที่เคยกลัวว่าจะถูกปฏิเสธก็ค่อยผ่อนคลายลง

เขาเข้าไปในคาเฟ่เดอะเฮเวน ตั้งกระทู้แนะนำตัวตามประกาศที่บอกว่าก่อนจะหาเพื่อนร่วมทางต้องเขียนเรื่องของตัวเองเอาไว้ที่หน้าแนะนำตัว เพื่อให้หาเพื่อนร่วมกลุ่มได้เร็วขึ้น ต่อมาก็กดดูกระทู้ในหมวดหมู่ตามหาเพื่อนร่วมทาง ซึ่งเป็นส่วนที่เขายากดูตั้งแต่ตอน

สมัครสมาชิกแล้ว แต่ก็พบว่า มีพวกคอมเมนต์ที่ไม่น่าเชื่อถืออยู่เยอะ
เกินคาด

ในกระทู้ที่อัปโหลดมีทั้งคนที่บอกให้โอนเงินค่าเข้าร่วมเป็น
สมาชิกล่วงหน้า หรือกระทู้ที่หาเพื่อนร่วมทางเทศหญิงนั้น ตั้งเงื่อนไข
ว่าต้องส่งรูปถ่ายมาให้ตนดูก่อน แม้คนตั้งกระทู้จะแสดงตัวว่าเป็น
ผู้หญิง แต่ไม่รู้เพราะอะไร ทั้งบริบทและการใช้สำนวนคำพูดกลับ
ชวนให้รู้สึกถึงเล่ห์เหลี่ยมของผู้ชาย กระทู้อันตรายแฝงอยู่ทุกมุมของ
คาเฟ่ มีกระทู้เรื่องความตายเกลื่อนกลาดไปหมดเหมือนตลาดที่ความ
ตายของใครคนหนึ่งนำผลประโยชน์มาให้แก่ใครอีกคน

แททของเริ่มท้อแท้จากความผิดหวัง เพราะคาดเอาไว้อย่าง
ยิ่งใหญ่ เขาารู้สึกตะขิดตะขวงใจกับกระทู้แนะนำตัวที่ตัวเองโพสต์ลงไป
ลบตีใหม่นะ ตอนที่กำลังคิดอยู่ก็มีใครบางคนจากในคาเฟ่หักมาขอ
สนทนาแบบส่วนตัว เขาลังเลก่อนจะกดยอมรับ ชื่อเล่นของอีกฝ่าย
คือ 'เมสสิอาห์'

เมสสิอาห์ : สวัสดีครับ

ฝ่ายนั้นเริ่มเปิดฉากสนทนาก่อน แททของพร้อมตั้งรับเต็มที่
หากรู้สึกว่ายอีกฝ่ายตั้งใจจะหลอกใช้หรือดูไม่ชอบมาพากลก็จะกดปุ่ม
ปิดหน้าต่างทันที แททของคิดเช่นนั้นระหว่างพิมพ์ทักทายกลับไปว่า
'ครับ สวัสดีครับ'

เมสสิอาห์ : ผมเห็นกระทู้แนะนำตัวที่คุณเขียนแล้วครับ กระทู้
คุณดูจริงจังเหมือนต้องการจริง ๆ ผมเลยทักมาหาก่อนนี้แหละครับ

'เมสสิอาห์' บอกว่ามีกระทู้ที่ตั้งเล่น ๆ อยู่เยอะ จึงลำบากมาก
กับการตามหาเพื่อนร่วมทาง คำพูดนั้นหลายคำแฝงตั้งรับของเขาจน
ฟังครึ้นลงมา และเกิดเป็นความรู้สึกเข้าอกเข้าใจแทน 'ต้องการจริง ๆ'
คำพูดคำเดียวนั้นทำให้เขาเชื่อ

ยิ่งไปกว่านั้น เมสสิอาห์ยังบอกว่าตนเป็นเจ้าของที่ดูแลคาเฟ่แห่งนี้ด้วย พอรู้ชื่อผู้ดูแลจากหน้าแรกของคาเฟ่ ก็พบว่าเมสสิอาห์จริง ๆ เขาเชื่อมั่นอย่างไว้อีกทั้ง และรู้สึกว่เมสสิอาห์เป็นผู้นำที่เชื่อถือได้

เมสสิอาห์ : มีสมาชิกอยู่แล้วสองคนครับ รวมผมก็เป็นสามสามถึงสี่คนก็น่าจะพอ หากคุณ 'ความทรงจำ' ต้องการเข้าร่วม ก็ว่าจะเดินทางกันไปเท่านั้นครับ

แน่นอนว่าทางเขาโอเคอยู่แล้ว พอเขาตอบไปว่ารับทราบ เมสสิอาห์ก็เล่าแผนการให้ฟังทันที การมาที่ร้านอินเทอร์เนตไม่ใช่เรื่องง่ายเลย แต่พวกเขาก็คิดว่าจะต้องคว้าเมสสิอาห์คนนี้ให้จงได้

วิธีร่วมเดินทางถูกกำหนดไว้หมดแล้วครับ สุดสัปดาห์นี้เราจะรวมตัวกันแล้วนั่งรถของผมไปอีกที่หนึ่ง ช่วงเวลาที่เหลือก็จัดการเรื่องรอบตัวให้เรียบร้อย แล้วพบกันอีกทีวันนั้นครับ

พวกเขาก็ไม่มีความคิดที่จะจัดการเรื่องรอบตัวให้เรียบร้อยอยู่แล้ว แต่ก็แจกแจงให้อีกฝ่ายฟังทีละเรื่องไม่ได้ จึงตอบไปว่าเข้าใจแล้ว เมสสิอาห์ส่งที่อยู่ของสถานที่นัดรวมตัวมาให้ในช่องแชต เวลาคือวันเสาร์ ปายโมตรง และบอกว่าหากสายไปเพียงแค่นาทีเดียวจะออกเดินทางไปก่อนทันที

พวกเขาก็พยายามจำที่อยู่แต่ก็ต้องยอมแพ้ เขาหันไปมองรอบ ๆ ด้านในสุดของร้านอินเทอร์เนตมีห้องน้ำ ตรงบริเวณห้องน้ำมีตู้จำหน่ายสินค้าอัตโนมัติและเครื่องกรองน้ำติดตั้งอยู่ โต๊ะข้าง ๆ มีกระดาดชนิดกับปากกาถูกลิ้นวางเอาไว้ หลังจากสัญญากับเมสสิอาห์ว่าจะไม่สายเด็ดขาด เขาก็ลุกจากเก้าอี้ไปหยิบปากกาและกระดาดชนิดปากกาเป็นเครื่องเขียนราคาถูกที่เขาซื้อได้ทั่วไปด้วยเงินสองร้อยยอน ส่วนกระดาดชนิดเป็นของที่ติดหยาบ ๆ จากพวกปฏิทินหรือใบปลิวโฆษณา

แต่แค่นี้ก็ขอบคุณมากแล้ว แพทของหีบมันขึ้นมาก่อนจะกลับมายัง
ที่นั่ง เขาหยุดชะงักทันทีที่เห็นร่างของชายคนหนึ่งยืนใจลอย ขณะ
โน้มตัวลงดูหน้าจอคอมพิวเตอร์ของตัวเอง

“ฟี่”

ไหล่ของชายคนนั้นกระตุก

“ฟี่เปโตร”

ชายคนนั้นหันกลับมาอย่างช้าๆ ไซเปโตรจริงๆ

แพทของไม่รู้เลยว่าเขาเข้ามาในร้านอินเทอร์เน็ตตั้งแต่เมื่อไร

ยินดีต้อนรับทุกคนเข้าสู่...

'เดอะเฮเวน' คาเฟ่สำหรับผู้ที่โหยหาความตาย

ทบทวนได้ง่ายๆ เพียงสองข้อที่เราจะแจ้งให้ทราบคือ
หนึ่ง ก่อนจะถึงเวลาฆ่าตัวตาย ทางเราจะเปิดโอกาสให้สมาชิกทุกคน
มีความสุขแบบที่ไม่เคยมีมาก่อน
อยากทำอะไรก็ได้ที่อยากทำ อยากกินอะไรก็ได้ เป็นเวลาห้าวัน
และสอง สมาชิกจะต้องเขียนข้อความต่างหลักฐาน
เพื่อแจ้งให้ผู้เกี่ยวข้องทราบ หากเกิดกรณีฆ่าตัวตายไม่สำเร็จว่า
'การตายนี้ฉันเป็นคนเลือกเอง'

ผู้ที่ตัดสินใจสมัครเป็นสมาชิกของคาเฟ่แห่งนี้
ล้วนพบกับความเจ็บปวดในชีวิต
และมีแผลเป็นจากเรื่องราวในอดีต
เข้าวันแรกในสถานที่สำหรับฆ่าตัวตายหมู่
พบศพของหญิงสาวหนึ่งในสมาชิกที่ต้องการฆ่าตัวตาย
ทุกคนเริ่มสงสัยว่า ความตายนี่เธอเป็นคนเลือกเองจริง ๆ
หรือมี 'สมาชิก' คนใดคนหนึ่งเป็นคนลงมือ
จากความอยากตาย เปลี่ยนเป็นอยากมีชีวิตรอด
เพราะพวกเขาได้เรียนรู้ในนาทีสุดท้ายเมื่อเข้าไปใกล้ความตาย
ว่าชีวิตมีคุณค่ามากกว่านั้น

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-4666-4

9 786161 846664

ทดลองอ่าน

Cover Design: Wanna T.

Illustration: ©Jee-ook Choi